

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25CoPr/2/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2512215046
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2512215046.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a členov senátu: JUDr. Martina Valentová a JUDr. Martin Holič, v právnej veci navrhovateľa: K. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. K. XX, zastúpeného advokátkou: JUDr. Alenou Lackovou, so sídlom Trenčín, Hasičská 3855, proti odporcovi: ONLU-TRANS LKW, s.r.o., so sídlom Borovce 1, IČO: 46 088 253, o zaplatenie 1 565,19 Eur s príslušenstvom, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 23.1.2014 č.k. 10 Cpr/4/2013-160 - vo vyhovujúcej časti, včítane závislého výroku o náhrade trov konania, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa napadnutej vyhovujúcej časti v rozsahu uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť navrhovateľovi sumu 960,58 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 960,58 Eur od 01.04.2012 do zaplatenia p o t v r d z u j e .

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti v rozsahu uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť navrhovateľovi sumu 209,15 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 209,15 Eur od 01.04.2012 do zaplatenia m e n í tak, že návrh v tejto časti z a m i e t a .

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v časti o náhrade trov konania r u š í a v zrušenom rozsahu vec v r a c i a súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 1 169,73 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1 169,73 Eur od 01.04.2012 do zaplatenia, a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku súd návrh zamietol a odporcu zaviazal k povinnosti zaplatiť navrhovateľovi k rukám jeho právnej zástupkyne náhradu trov právneho zastúpenia v sume 625,40 Eur a náhradu iných trov konania v sume 70 Eur, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 118 ods. 1, 2, § 129 ods. 1, 3, § 130 ods. 2, ods. 1 Zákonníka práce, § 13 ods. 2, 3, 4 a 5, § 14, § 34 zák. č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov, § 1 opatrenia Ministerstva financií SR č. 472/2001 Z.z. v znení účinnom od 1.2.2012 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2009. Vecne prvostupňový súd uzavrel, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že navrhovateľ bol v pracovnom pomere u odporcu od 1.3.2012, lebo tento dátum mal s odporcom dohodnutý ako deň nástupu do práce. Zmluvné strany mali dohodnutú základnú mesačnú tarifnú mzdu 392,60 Eur s dohodnutou splatnosťou k poslednému dňu v mesiaci po mesiaci, v ktorom bola práca vykonaná. V čl. X. pracovnej zmluvy si zmluvné strany dohodli výšku stravného pri zahraničnej pracovnej ceste podľa § 13 z. č. 283/2002 Z. z. o cestovných

náhradách v znení neskorších predpisov zníženú o 25 %. Zmluva neobsahovala dohodu o cestovných náhradách 70 Eur na deň. Vzhľadom na rozpor v tvrdeniach účastníkov ohľadom dátumu skončenia pracovného pomeru, súd vychádzal z toho, že písomnosti zamestnávateľa týkajúce sa vzniku, zmeny a skončenia pracovného pomeru musia byť doručené zamestnancov do vlastných rúk, pritom účinky z listiny týkajúcej sa skončenia pracovného pomeru (v tomto prípade v skúšobnej dobe) začínajú plynúť práve doručením listiny. Navrhovateľ prevzal od odporcu listinu o skončení pracovného pomeru poštou dňa 29.3.2012, preto v tento deň sa v rámci skúšobnej doby skončil pracovný pomer navrhovateľa u odporcu.

Pokiaľ ide o zaplatenie mzdy a cestovných náhrad navrhovateľovi za marec 2012, tento poprel, že by mu bola za toto obdobie odporcom vyplatená mzda a cestovné náhrady. Podľa vyjadrenia odporcu, tento mu na účet určený navrhovateľom vložil sumy: dňa 23.3.2013 vo výške 903,89 Eur a dňa 26.3.2012 vo výške 7,74 Eur ako mzdu a cestovné náhrady za marec 2012, keď spoločnosť Mive-trans s.r.o. ako predchádzajúci zamestnávateľ vyplatil navrhovateľovi mzdu za obdobie 1/2012 a 2/2012 v hotovosti. Z dokazovania vyplynulo, že na Okresnom súde Trnava prebieha konanie pod sp. zn. 8Cpr/4/2012, v ktorom sa navrhovateľ domáha od svojho bývalého zamestnávateľa Mive-trans, s.r.o. vyplatenia mzdy za január až február 2012, spoločnosť však tvrdí a listinami preukazuje vyplatenie mzdy v hotovosti navrhovateľovi a pre namietanie pravosti podpisov navrhovateľa sa v konaní vykonáva znalecké dokazovanie písomnosťami. Spoločnosť Mive-trans, s.r.o. sa v konaní sp. zn. 8Cpr/4/2012 tiež prezentuje aj vkladom súm 903,89 Eur a 7,74 Eur v marci 2012 na účet manželky navrhovateľa, pritom doložila tie isté potvrdenia z A. banky, ktoré v tomto konaní predkladá odporca na svoju obranu. Z predmetných potvrdení súdu vyplýva, že sumy vkladala K. Q. a neuviedla účel, pre ktorý peniaze vkladala. Odporca nepresvedčil súd svojim tvrdením, že mzda bola vložená na účet v marci 2012 z dôvodu, že navrhovateľ žiadal vyplatiť mzdu pred jej splatnosťou, inak nechá tovar s kamiónom v zahraničí. Z obsahu pracovnej zmluvy jasne vyplýva výplatný termín a súd nemá za to, že odporca posielal mzdu ešte pred jej splatnosťou. Súd dospel k záveru, že sumy vkladané K. Q. boli vkladané na účet navrhovateľa a týkali sa jeho mzdy vo firme Mive-trans s.r.o. za január a február 2012. To boli i dôvody, pre ktoré navrhovateľ od nej (nie od odporcu) požadoval vyplatenie mzdy za 1-2/2012 a pre nevyplatenie do 15. marca aj skutočne opustil kamión v W.. Súd tak ustálil, že doposiaľ nebola navrhovateľovi odporcom vyplatená mzda a cestovné náhrady za obdobie od 1.3.2012 do 29.3.2012 a keďže pracovný pomer u odporcu trval od 1.3.2012 do 29.3.2012, domáha sa vyplatenia mzdy oprávnené za toto obdobie. Pri výpočte mzdy za toto obdobie súd vychádzal z dohodnutej mesačnej hrubej mzdy 392,60 Eur. Účastníci konania mali v pracovnej zmluve dohodnutý pracovný čas 40 hodín týždenne (8 hodín x 5 dní), pričom za obdobie od 1.3.2012 do 29.3.2012 odporca pri výpočte vychádzal z počtu 176 hodín. V roku 2012 bola nezdaniteľná suma na daňovníka 303,72 Eur mesačne (ročne 3644,74 Eur) a odvody vo vzťahu k navrhovateľovi celkovej sume 52,58 Eur (do zdravotnej poisťovne 4%, t.j. 15,70 Eur, poistenie v nezamestnanosti 1%, t.j. 3,92 Eur, invalidné poistenie 3%, t. j. 11,77 Eur, starobné 4%, t.j. 15,70 Eur, nemocenské 1,4%, t. j. 5,49 Eur). Daň vypočítal súd z vyššie uvádzaných veličín tak, že od hrubej mesačnej mzdy navrhovateľa v sume 392,60 Eur odpočítal odvody 52,58 Eur a mesačnú nezdaniteľnú sumu 303,72 Eur a vyšla mu suma 6,89 Eur. Z týchto výpočtov súdu vyplynulo, že navrhovateľ sa oprávnené domáha vyplatenia mzdy za čas od 1.3.2012 do 29.3.2012 vo výške 333,13 Eur.

Navrhovateľ žiadal priznať aj cestovné náhrady za obdobie 6.3.2012 -23.3.2012. Súd pracovnú zmluvu v bode X. v časti dohody o znížení cestovných náhrad o 25 % kvalifikoval ako absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 17 ods. 1 Zákonníka práce, lebo navrhovateľ sa nemôže vopred vzdať svojho práva. V tomto konkrétnom prípade sa nemohol už pri vzniku pracovného pomeru vopred vzdať práva mať nárok na celú výšku stravného pri zahraničnej pracovnej ceste. Z tohto dôvodu si súd ustálil, že navrhovateľovi patria cestovné náhrady v sume v zmysle citovaného zákona a to za 18 dní trvajúcej pracovnej cesty mimo Slovenska (od 6.3.2012 do 23.3.2012). Navrhovateľ síce v návrhu žiadal vychádzať pri cestovných náhradách zo sumy 70 Eur denne, ale nakoľko neboli dohodnuté v písomnej forme v rámci obligatórnych náležitostí, súd na jeho žiadosť neprihliadal. Navrhovateľ sa snažil preukázať súdu, že mal dohodu na cestovných náhradách 70 eur mesačne, ale neuniesol dôkazné bremeno o tomto tvrdení. Napokon mzdové podmienky podľa Zákonníka práce musia byť dohodnuté v písomnej forme, inak je takáto dohoda neplatná a nevykonateľná súdnou cestou, preto súd vyhodnotil návrh v časti uplatnených cestovných náhrad 70 Eur na deň ako nedôvodný. Keďže súd mal z karty vodiča preukázané, že navrhovateľ ako vodič jazdil mimo SR v období od 6.3.2012 do 23.3.2012, pritom pracovný pomer trval

od 1.3.2012 do 29.3.2012, má preto nárok na cestovné náhrady v zmysle § 13 ods. 4 zák. č. 283/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov v nekrátenej forme za celé obdobie trvania pracovného pomeru u odporcu. Patrí mu tak stravné od 1.3.2012 do 6.3.2012 vo výške 11,40 Eur (3 dni x 3,80 Eur) a od 26.3.2012 do 29.3.2012 vo výške 15,20 Eur (4 dni x 3,80 Eur). Od 6.3.-23.3.2012 bol na zahraničnej pracovnej ceste, prechádzal cez krajiny Rakúsko, Nemecko, Belgicko, Dánsko a Spojené kráľovstvo. V zmysle citovaného zákona o cestovných náhradách je sadzba cestovných náhrad v týchto krajinách 45 Eur na deň, v Spojenom kráľovstve 37 GBP, v prepočte na euro 45 Eur. Pri počte 18 dní pracovnej cesty v zahraničí x 45 Eur na deň súd zistil, že navrhovateľ má nárok na cestovné náhrady v sume 810 Eur. Čiže celkovo od 1.3.2012 do 29.3.2012 mu vznikol nárok na cestovné náhrady 836,60 Eur, ktorú sumu mu súd priznal spolu s nárokom na mzdu v sume 333,13 Eur a návrhu navrhovateľa tak vyhovel v časti uplatnenej pohľadávky vo výške 1 169,73 Eur spolu s uplatneným zákonným úrokom z omeškania 9% ročne od 1.4.2012, lebo v zmysle § 129 ods.3 Zákonníka práce sa stala mzda a cestovné náhrady splatnými ku koncu marca 2012, keďže pracovný pomer sa skončil k 29.3.2012 a vo zvyšku návrh zamietol.

Súd pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z § 142 ods. 2 O.s.p. a navrhovateľovi ako úspešnému účastníkovi konania priznal náhradu trov konania v sume 625,40 Eur za uplatnené a špecifikované úkony právnej pomoci v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov. Súd priznal navrhovateľovi i náhradu iných trov konania z titulu zaplateného súdneho poplatku a to vzhľadom na percentuálny úspech navrhovateľa. Navrhovateľ žiadal zaplatiť sumu 1 565,19 Eur, súd mu vyhovel v sume 1 169,73 Eur, čiže bol úspešný v 75%-tách (výpočet: $1.169,73/1.565,19 \times 100 = 74,73$, zaokrúhlene 75%), pričom 75% zo zaplateného súdneho poplatku 93,50 Eur predstavuje 70 Eur ($93,50/100 \times 75 = 70,125$, zaokrúhlene 70) a túto sumu súd navrhovateľovi priznal ako náhradu iných trov konania. Percentuálny úspech nepoužil súd pri uplatnených trovách právneho zastúpenia z dôvodu, že právna zástupkyňa navrhovateľa si ich účtovala počítajúc odmenu už zo sumy, ktorú súd navrhovateľovi reálne priznal (1 169,73 Eur).

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie odporca. I keď to v odvolaní výslovne neuvádza, podľa obsahu jeho odvolanie smeruje výlučne voči vyhovujúcej časti výroku, keďže z odvolania je zrejmé, že so zamietnutím časti návrhu súhlasí. Odporca sa odvolaním domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa odvolateľa rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Odvolateľ zastáva právny názor, že pracovný pomer navrhovateľa trval u neho od 1.3.2012 do 23.3.2012 s tým, že ak mal navrhovateľ pocit, že nedošlo k platnému skončeniu pracovného pomeru, mal sa domáhať neplatnosti skončenia pracovného pomeru na súde v zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce. Podľa § 77 Zákonníka práce sa na uplatnenie neplatného skončenia pracovného pomeru vzťahuje dvojmesačná prekluzívna lehota odo dňa, kedy sa mal pracovný pomer skončiť. Po márnom uplynutí tejto lehoty nie je možné domáhať sa neplatnosti skončenia pracovného pomeru na súde. Dvojmesačná lehota je nielen prekluzívna, ale má aj hmotno-právny charakter. Z uvedeného potom vyplýva, že s navrhovateľom bol platne ukončený pracovný pomer ku dňu 23.3.2012. Ďalej odvolateľ poukázal na ust. § 5, § 13 Zákona o cestovných náhradách č. 283/2002 Z.z. a pokiaľ ide o náhradu cestovného, súd mal vychádzať z obsahu pracovnej zmluvy zo dňa 1.3.2012, kde v článku 10 je medzi zmluvnými stranami dohodnuté zníženie o 25%. Nakoľko pracovná zmluva má obligatórne písomnú formu, zmluvné strany sú viazané obsahom samotnej zmluvy. Odvolateľ ďalej argumentoval tým, že zmluva s odkazom na § 18 Zákonníka práce alebo na iné pracovno-právne predpisy je uzatvorená, len čo sa účastníci dohodli na jej obsahu. Celková mzda a cestovné náhrady (264,09 Eur plus 647,54 Eur) za obdobie od 1.3.2012 do 23.3.2012 je vo výške 911,63 Eur, keď výplatné pásky ako aj výpočet cestovných náhrad sú v spise. Navrhovateľovi boli vykonané úhrady za mesiac marec 2012 podľa účtovných dokladov tak, že dňa 23.3.2012 vkladom na účet mu bola poukázaná suma 903,89 Eur, keď mzda ako aj cestovné náhrady mali byť splatné za mesiac marec 2012 až v mesiaci apríl 2012, ale nakoľko navrhovateľ sa vyhrážal a oponoval na svoje finančné problémy, poslal manželku, aby mu predbežne vypočítala mzdu a odniesla mu ju na účet, nakoľko navrhovateľ ohlásil príchod kamiónu dňa 23.3.2013, bola mu okamžite aj prichystaná výpoveď v skúšobnej dobe, dôsledkom svojho správania. Dňa 26.4.2012 mu účtovníčka dopočítala mzdu, ktorá mu bola poukázaná vkladom na účet vo výške 7,74 Eur. Spolu tak bolo navrhovateľovi vyplatených 911,63 Eur, čo súhlasí ako s výplatnou páskou, tak aj s výpočtom cestovných náhrad. Pokiaľ súd ním doložené dôkazy o vyplatení mzdy vkladom na účet navrhovateľa konštatoval,

že na základe tvrdení navrhovateľa boli tieto doklady použité aj v inom konaní, v ktorom sa navrhovateľ domáha od spoločnosti jeho manželky Mive-trans, s.r.o. taktiež vyplatenia mzdy, súdu doručil písomnosti spoločnosti svojej manželky, ktoré mali preukázať, že navrhovateľ bol u nej vyplácaný v hotovosti. Pokiaľ navrhovateľ tieto skutočnosti popiera, každé prebratie či mzdy alebo stravného spoločnosti Mive-trans, s.r.o. vždy potvrdil svojim podpisom. Súd žiadal, aby predložené doklady spoločnosti Mive-trans, s.r.o. ako výkaz cestovných náhrad navrhovateľa v tejto spoločnosti za obdobie január a február 2012, ako aj výplatné listiny zamestnancov za uvedené obdobie podpísané navrhovateľom podrobil posudku z odboru písomoznalctva na posúdenie pravosti podpisu navrhovateľa, nakoľko tento popiera svoj podpis, podrobil posudku z odboru písomoznalctva, ktorý navrhovaný dôkaz súd nevykonal. Takýto návrh bol podaný aj v inom konaní, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 8Cpr/4/2012, keď všetky podklady (príjmové doklady) boli jeho manželkou súdu predložené. Ako dôkaz, že nebola bankovými vkladmi vyplatená navrhovateľovi mzda, prekladá súdu všetky vyjadrenia konateľky spoločnosti Mive-trans, s.r.o. v spore 8Cpr/4/2012, z ktorých je zrejmé, že v tejto spoločnosti bol navrhovateľ vyplácaný v hotovosti a že tieto bankové vklady nie sú použité v žiadnom inom konaní, len v prejednávanej veci, čo súd tiež vôbec nebral do úvahy. Pokiaľ jeho úhrady vkladala manželka, pri vklade 903,89 Eur omylom uviedla názov svojej spoločnosti, čo je pochopiteľné, nakoľko navrhovateľ predtým u nej pracoval ako vodič. Následne bola navrhovateľovi dopočítaná mzda, ktorá mu bola poukázaná vkladom na účet vo výške 7,74 Eur. Súd prvého stupňa tak neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

Navrhovateľ odvolací návrh nepodal. K doručenému odvolaniu odporcu sa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku - ďalej len O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má základné zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ podľa obsahu použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. c) a f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.) a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň ako sa vyvesil na úradnej tabuli (§ 21 ods. 2 vyhl. č. 543/2005 Z.z.) a dospel k záveru, že odvolaniu odporcu nie je možné priznať úspech vo vyhovujúcej časti výroku v rozsahu zaviazania odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 960,58 Eur spolu s úrokom z omeškania, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je v tejto časti vecne správny, v ostatnej napadnutej vyhovujúcej časti v rozsahu zaviazania odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 209,15 Eur spolu s úrokom z omeškania, je dôvodné rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a v časti závislého výroku o náhrade trov konania zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Pretože odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav pokiaľ ide o v konaní preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie návrhom uplatneného nároku, keď prvostupňový súd vykonal potrebné dokazovanie v účastníkmi navrhnutom rozsahu, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým zisteniam a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvého stupňa v časti týkajúce sa napadnutej vyhovujúcej časti výroku v rozsahu zaviazania odporcu zaplatiť navrhovateľovi nevyplatenú mzdu v sume 333,13 Eur spolu s úrokom z omeškania, ako aj cestovné náhrady v zákonnej výške avšak po ich krátení o 25% v zmysle dohody účastníkov v sume 627,45 Eur spolu s úrokom z omeškania, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto správnym spôsobom i vyložil, s poukazom na § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku týkajúce sa tejto časti rozsudku. V odôvodnení preskúmaného rozsudku sa prvostupňový súd riadne a v plnom rozsahu vysporiadal s námietkami odvolateľa obsiahnutými v odvolaní. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty odporcu, rovnako uplatňované i v priebehu prvostupňového konania, nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu v tejto časti odchýliť a nemôže preto dať mu za pravdu.

K odvolaniu odporcu, s poukazom pritom na konštantnú judikatúru ESLP, ale už i súdov SR, ktorá nevyžaduje, aby na každý jeden argument účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ale iba na argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci (Georiadis c. Grécko z 29.5.1997, Hikjins c. Francúzsko z 19.2.1998), sa potom žiada dodať nasledovné:

Pokiaľ odporca namieta, že prvostupňový súd nesprávne posúdil dĺžku trvania pracovného pomeru navrhovateľa, odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa uzatvára, že k skončeniu pracovného pomeru došlo doručením právneho úkonu odporcu ako účastníka pracovného pomeru smerujúceho ku skončeniu pracovného pomeru v skúšobnej dobe navrhovateľovi, tu potom doručením listiny odporcu zo dňa 23.3.2012 označenej ako Skončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe - § 72 ZP navrhovateľovi do vlastných rúk, dňom 29.3.2012. Ust. § 38 Zákonníka práce jednoznačne definuje právne úkony zamestnávateľa, ktoré sa doručujú do vlastných rúk. Vznik, zmena a skončenie pracovného pomeru je skupina, ktorá má spoločný základ a tým je pracovný pomer. Ak sa teda v pozícii zamestnávateľa robí úkon, ktorý smeruje ku vzniku, zmene alebo zániku pracovného pomeru (tu potom aj skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa v skúšobnej dobe), vyžaduje sa postup podľa § 38 Zákonníka práce. <. Doručenie do vlastných rúk je prvou podmienkou, ktorá musí byť pre platný úkon splnená. Zamestnávateľ teda písomnosť doručí konkrétnemu zamestnancovi, ktorému je adresovaná a ten písomnosť prevezme. Druhá podmienka spočíva v mieste, kde sa doručenie uskutoční. Tu je aj v kontexte judikatúry súdov Slovenskej republiky nutné všimnúť si konštrukciu odseku jeden už spomínaného § 38 <. - písomnosti doručuje zamestnávateľ zamestnancovi na pracovisku, v jeho byte alebo kdekoľvek bude zastihnutý; ak to nie je možné, možno písomnosť doručiť poštou. Akonáhle sa dodržal postup uvedený v texte vyššie, označený ako druhá podmienka a zároveň nastalo tak u zamestnanca, ktorému má byť úkon adresovaný do vlastných rúk (prevzatie potvrdil), sú splnené náležitosti na to, aby zamýšľaný úkon nadobudol svoje účinky. I keď odporca v listine uvádza, že pracovný pomer má skončiť v skúšobnej dobe ku dňu 23.3.2012, podľa § 72 ods. 2 Zákonníka práce písomné oznámenie o skončení pracovného pomeru sa má doručiť druhému účastníkovi spravidla aspoň tri dni pred dňom, kedy sa má pracovný pomer skončiť - i keď táto lehota má len poriadkový charakter, nevyhnutným k skončeniu pracovného pomeru k uvádzanému dátumu bolo doručenie listiny o skončení pracovného pomeru navrhovateľovi najneskôr k uvádzanému dátumu, teda ku dňu 23.3.2012, čo sa nestalo, preto pracovný pomer skončil ku dňu doručenia písomnosti o jeho skončení navrhovateľovi, ešte pred uplynutím skúšobnej doby. Tu odvolací súd zdôrazňuje aj to, že ku skončeniu pracovného pomeru spätne, teda pred nastaním jeho účinkov doručením, dôjsť nemôže.

Odvolací súd sa rovnako stotožňuje s rozhodnutím i odôvodnením prvostupňovým súdom povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľovi nárokovateľnú náhradu mzdy a cestovné náhrady za dobu trvania pracovného pomeru, keď navrhovateľ v konaní nepreukázal ich zaplatenie navrhovateľovi. Odporca sa v odvolaní ako i v priebehu celého prvostupňového konania bránil tým tvrdením, že dňa 23.3.2012 vložil na účet označený navrhovateľom sumu 903,89 Eur a dňa 26.4.2012 sumu 7,74 Eur ako mzdu a cestovné náhrady za kalendárny mesiac marec 2013. Sumu vložila jeho manželka, ktorá je konateľkou spoločnosti Mive - Trans s.r.o., s ktorou spoločnosťou bol v bezprostredne predchádzajúcom období navrhovateľ tiež v pracovnom pomere, urobila tak na jeho žiadosť a pokiaľ na vkladovom liste uviedla ako vkladateľa spoločnosť Mive - Trans s.r.o., urobila tak omylom. Tu odvolací súd zastáva názor, že z vykonaného dokazovania skutočne možno vyvodiť, že v konaní nebolo preukázané tvrdenie odporcu, že mzdu a cestovné náhrady za mesiac marec 2012, úhradou zo dňa 23.3.2012 a 26.4.2012, navrhovateľovi poukázal. V danom prípade predložený doklad odporcom - „vklad v mene účtu“ zo dňa 23.3.2012 a 26.6.2012 preukazuje poukázanie sumy 903,89 Eur a sumy 7,74 Eur K. Q. (inak konateľkou spoločnosti, ktorá bola jeho bezprostredne predchádzajúcim zamestnávateľom, s ktorou je navrhovateľ tiež v spore o zaplatenie nevyplatených cestovných náhrad), bez uvedenia účelu platby, preto pokiaľ odporca hodnoverným spôsobom nepreukázal, že tieto úhrady boli vykonané v jeho mene a na jeho účet, nemohol súd na ne prihliadať v tomto konaní, pretože nepreukazujú zaplatenie mzdy a cestovných náhrad odporcom navrhovateľovi. Navyše je nanajvýš prekvapujúce plnenie pred lehotou splatnosti, ktorá splatnosť v prípade mzdy podľa pracovnej zmluvy účastníkov mala nastať až k 30. 4. 2012, rovnako ako aj v prípade cestovných náhrad podľa § 36 ods. 8 zák. č. 283/2002 Z.z. t.j až o viac ako jeden mesiac. Pokiaľ sa aj v súvislosti s iným súdnym konaním preukáže, že K. Q. ako konateľka spoločnosti Mive- Trans s.r.o. poukázala sumu 911,63 Eur navrhovateľovi bez právneho dôvodu, môže sa domáhať jej vrátenia s odkazom na § § 451 Občianskeho zákonníka. V súvislosti s uvádzaným je potom potrebné poukázať aj na to, že súdom prvého stupňa odmietnuté

vykonanie navrhovaného dôkazu znaleckým posudkom na posúdenie pravosti podpisu navrhovateľa na listinných dokladoch, ktorým má byť preukázané, že u predchádzajúceho zamestnávateľa mu bola mzda vyplácaná v hotovosti, ktorý dôkaz sa napokon vykonáva v inom súdnom konaní, ktorého sa bezprostredne týka, súd nie je povinný vykonať všetky dôkazy navrhnuté účastníkmi konania. Súd najmä nevykoná dôkazy na preukázané skutočnosti, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné, ďalej dôkazy nadbytočné, t.j. k skutkovým okolnostiam, ktoré boli už preukázané iným spôsobom alebo sú založené na zhodnom tvrdení účastníkov (§ 120 ods. 3 O.s.p.). Tu pokiaľ by aj bolo preukázané, že navrhovateľovi u predchádzajúceho zamestnávateľa bola vyplácaná mzda v hotovosti, vzhľadom na poukazované vyššie by to samo o sebe nepreukazovalo zaplatenie mzdy a cestovných náhrad odporcom navrhovateľovi, teda skutočnosť, že úhradou uskutočnenou treťou osobou odporca navrhovateľovi plnil.

Teória procesného práva podmieňuje úspech účastníka konania v spore unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore, a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je ustanovenie § 120 ods. 1 veta prvá O.s.p., podľa ktorého účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Uvedené ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie (NS SR sp. zn. 6 M Cdo 17/2010).

Vychádzajúc z vyššie uvedenej argumentácie potom odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti v rozsahu zaviazania odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 960,58 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 960,58 Eur od 01.04.2012 do zaplatenia, ako náhrady mzdy a nárokovateľných cestovných náhrad (ku ktorému nároku sa vyjadrí ešte nižšie súc viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania) s použitím ust. § 219 O.s.p. potvrdil.

Odvolateľ ďalej namietal, že s navrhovateľom sa dohodol v pracovnej zmluve o krátení stravného o 25%, čo súd prvého stupňa pri rozhodovaní nebral do úvahy a v súvislosti s touto odvolacou námietkou odkázal na znenie ust. § 5 ods. 5 a 13 ods. 6 zák. č. 283/2002 Z.z. Súd prvého stupňa takéto dojednanie kvalifikoval ako absolútne neplatné s odkazom na § 17 ods. 1 Zákonníka práce, podľa ktorého právny úkon, ktorým sa zamestnanec vopred vzdá svojich práv, je neplatný.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku vo vyhovujúcej časti v rozsahu zaviazania odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 209,15 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 209,15 Eur od 01.04.2012 do zaplatenia dospel k záveru, že súd prvého stupňa aj v tejto časti mal zistený skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, no vec nesprávne právne posúdil. Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie aj omyl súdu pri aplikácii správneho ustanovenia právneho predpisu na správne zistený skutkový stav.

Podľa § 4 ods. 1 písm. c) zák. č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách zamestnancovi vyslanému na pracovnú cestu patrí stravné.

Podľa § 4 ods. 1 vyššie citovaného zákona zamestnancovi patrí stravné za každý kalendárny deň pracovnej cesty za podmienok ustanovených týmto zákonom. Suma stravného je ustanovená v závislosti od času trvania pracovnej cesty v kalendárnom dni, pričom čas trvania pracovnej cesty je rozdelený na časové pásma a) 5 až 12 hodín, b) nad 12 hodín až 18 hodín, c) nad 18 hodín.

Podľa § 5 ods. 5 vyššie citovaného zákona so zamestnancom, ktorému častá zmena pracoviska vyplýva z osobitnej povahy povolania, možno v pracovnej zmluve alebo v dohode o práci vykonávanej mimo pracovného pomeru dohodnúť odchylnu od tohto zákona podmienku na poskytovanie stravného, ako aj nižšie sumy stravného, najviac však o 25 % z ustanovenej sumy stravného; suma stravného sa zaokrúhli na najbližší eurocent nahor.

Podľa § 13 ods. 6 vyššie citovaného zákona so zamestnancom, ktorému častá zmena pracoviska vyplýva z osobitnej povahy povolania, možno dohodnúť v pracovnej zmluve alebo v dohode o práci vykonávanej mimo pracovného pomeru odchylnu od tohto zákona podmienku na poskytovanie stravného v eurách alebo v cudzej mene, ako aj nižšie stravné, ako je ustanovené v odseku 4, najviac však o 25 %.

Pokiaľ potom odvolateľ argumentuje, že dohoda o znížení stravného o 25% je platne dohodnutá v pracovnej zmluve pričom odkazuje na znenie § 5 ods. 5 a § 13 ods. 6 zák. č. 283/2002 Z.z., keďže navrhovateľ bol u neho zamestnaný ako vodič medzinárodnej kamiónovej dopravy, teda častá zmena jeho pracoviska vyplýva z osobitnej povahy tohto povolania, odvolací súd mu dáva za pravdu, že pri rozhodovaní o uplatnených cestovných náhradách navrhovateľom, pri aplikácii ust. § 13 zák. č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách súdom prvého stupňa, tento nebral do úvahy zákonom povolenú možnosť so zamestnancom, ktorému častá zmena pracoviska vyplýva z osobitnej povahy povolania dohodnúť v pracovnej zmluve nižšie stravné, najviac však o 25% (ust. § 13 ods. 6). Je pravdou, že pravidelné pracovisko by malo byť písomne dohodnuté so zamestnancom (§ 2 ods. 3 zákona č. 283/2002 Z.z.). Toto ustanovenie sa na prvý pohľad javí ako nezmyselné (z dôvodu možnosti jeho zneužitia v neprospech zamestnanca, vedúceho ad absurdum až k odňatiu nároku na cestovné náhrady). Pracoviskom sa však - z povahy veci - rozumie práve úzko špecifikované miesto, na ktorom sa skutočne práca vykonáva (dielňa, sklad, výrobná hala, kancelária a pod.). Pracoviskom teda nemôže byť celé mesto alebo dokonca okres, kraj, či celá Slovenská republika, ale aj v prípade práce na viacerých miestach (rôzne umiestnených na uvedenom území) je pracoviskom vždy určité pomerne úzko vymedzené miesto. Asi najširšie mysliteľným pracoviskom je aj pre vodičov autobusov a kamiónov príslušné územie, v ktorom vykonávajú prácu podľa pokynov zamestnávateľa. V týchto prípadoch však je potrebné stanoviť, že určité miesto z týchto viacerých sa bude považovať za pravidelné (hlavné) pracovisko zamestnanca. Príslušné ustanovenie § 2 ods. 3 zákona č. 283/2002 Z. z. teda v skutočnosti nestanovuje definíciu pojmu pravidelné pracovisko, ale je to ustanovenie, ktoré ukladá určité povinnosti konkrétnym osobám. Zákon ďalej hovorí, že ak také miesto nie je dohodnuté, je pravidelným pracoviskom miesto výkonu práce dohodnuté v pracovnej zmluve alebo v dohodách o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru. Teda sa v skutočnosti potom pojem pravidelného pracoviska na prvý pohľad stotožňuje s miestom výkonu práce, ktoré musí byť v pracovnej zmluve pod podmienkou jej neplatnosti dohodnuté. Ďalej je potrebné sa pozastaviť nad otázkou, či by miestom výkonu práce (resp. pravidelným pracoviskom) mohlo byť akékoľvek miesto. Na túto otázku treba odpovedať záporne. Zamestnanec je totiž povinný v zásade pracovať iba tam, kde sa na tom so zamestnávateľom dohodol (to sa vzťahuje nielen na miesto výkonu práce, ale aj na pravidelné pracovisko). Písomná dohoda teda má zodpovedať skutočnosti. Preto pokiaľ si účastníci konania v pracovnej zmluve nedohodli osobitne miesto pravidelného pracoviska, je ním miesto výkonu práce D. XX a keďže navrhovateľ ako vodič medzinárodnej kamiónovej dopravy (čl. I. pracovnej zmluvy), vzhľadom na povahu tohto povolania často mení pracovisko (miesto, v ktorom vykonáva prácu) s odkazom na § 13 ods. 6 zákona č. 283/2002 Z.z., vzťahujúce sa na náhrady pri zahraničných pracovných cestách (uplatnená navrhovateľom v konaní), dohodou v pracovnej zmluve o nižšom stravnom o 25 %, sa navrhovateľ dopredu nevzdal svojho práva v rozpore s § 17 ods. 1 Zákonníka práce, pretože navrhovateľ sa do budúcnosti nevzdal práva na stravné, ktoré mu v prípade jeho vyslania na pracovnú cestu zákonne patrí, on len uzatvoril v pracovnej zmluve dohodu so zamestnávateľom o krátení jeho výšky, dohodou zákonom povolenou a v zákonom povolenom rozsahu (ust. § 13 ods. 6 Zákona o cestovných náhradách).

Tejto otázke súd prvého stupňa vychádzajúc z obsahu spisu nevenoval pozornosť a uvedený nedostatok napravil odvolací súd, ktorý v tomto smere urobil aj príslušnú výzvu v zmysle § 213 ods. 2 O.s.p. a poskytol účastníkom možnosť argumentovať, pričom ani použitá argumentácia navrhovateľa v spojitosti s okolnosťami daného prípadu neboli spôsobilé odvolací súd presvedčiť o tom, že by navrhovateľ mal

nárok aj na tie cestovné náhrady, ktorých sa podľa zákonom prípustnej dohody so zamestnávateľom účinne vzdal. Tu je potrebné k argumentácii navrhovateľa, podľa ktorej tento pristúpil k dohode o krátení cestovných náhrad v pracovnej zmluve, pretože mal ústnu dohodu s p. Q. (inak táto osoba nebola oprávnená za odporcu ako právnickú osobu konať, pričom v konaní ani nenavrhol dokazovanie na preukázanie, že by táto bola na takéto konanie prípadne riadne splnomocnená) o vyplácaní stravného 75 Eur (25 Eur vreckové a 45 Eur stravné), s tým že dohoda v zmluve o cestovných náhradách (teda jeho krátení) bude len formálna, uviesť len toľko, že odvolací súd k tejto ústnej dohode už nebude zaujímať stanovisko, pretože sa s ňou riadne vysporiadal súd prvého stupňa, ktorý návrh navrhovateľa v časti tohto uplatneného nároku na dohodnutého vreckového v sume 25 Eur ako súčasť tvrdeného dohodnutého stravného, zamietol pre nepreukázanie takejto dohody, voči ktorému zamietajúcejmu výroku sa navrhovateľ neodvolal a táto časť rozhodnutia tým nadobudla právoplatnosť. Argumentácia ohľadne rozporu takejto dohody o krátení cestovných náhrad v pracovnej zmluve s dobrými mravmi, ako aj nemožnosti zamestnanca dopredu sa vzdať svojich práv takouto dohodou odvolací súd len zdôrazňuje, že takúto dohodu priamo zákon pripúšťa (cit. § 13 ods. 6 zák. č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách), preto ako jej rozpor s dobrými mravmi, tak aj neplatnosť takejto dohody z dôvodu vzdania sa zamestnanca dopredu svojich práv, neprichádza do úvahy.

S poukazom na vyššie uvedené potom odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti výroku v rozsahu uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť navrhovateľovi sumu 209,15 Eur (časť uplatnených cestovných náhrad, konkrétne ich krátenie o 25%) spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 01.04.2012 do zaplatenia, keďže neboli splnené podmienky ani na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie, s odkazom na § 220 O.s.p. zmenil tak, že návrh v tejto časti zamietol.

Inak tomu bolo v časti, ktorou súd rozhodol o náhrade trov konania. Odvolací súd musí konštatovať, že táto časť odôvodnenia rozsudku je v rozpore s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. nedostatočným spôsobom odôvodnená v dôsledku čoho rozhodnutie v tejto časti sa stalo nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov. Tu je pre odvolací súd nepochopiteľné prečo súd prvého stupňa síce odkázal pre danú vec na aplikáciu ust. § 142 ods. 2 O.s.p, ktorú použil len vo vzťahu k iným trovám konania, konkrétne za zaplatený súdny poplatok za návrh (pričom i tak nesprávne pri ustálení priznanej výšky), pričom v konečnom dôsledku vo vzťahu k trovám právneho zastúpenia v skutočnosti použil znenie § 142 ods. 3 O.s.p. bez bližšieho zdôvodnenia.

Podľa ust. 142 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. (ods. 1) Ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. (ods. 2) Aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia. (ods. 3)

Vzhľadom na vyššie uvedenú citáciu zákona, je odvolací súd názoru, že súd prvého stupňa síce správne v preskúmvanej veci pri rozhodovaní o náhrade trov konania uviedol, že na vec sa vzťahuje aplikácia ust. § 142 ods. 2 O.s.p., avšak následne nesprávne vo vzťahu k uplatneným trovám právneho zastúpenia navrhovateľa použil ods. 3 citovaného zákonného ustanovenia, keď akceptoval z jeho strany vyčíslené trovy právneho zastúpenia podľa základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta vypočítanej z výšky súdom priznaného plnenia, pričom vo veci rozhodnutie o výške priznaného plnenia nezáviselo od úvahy súdu ani od znaleckého posudku. Ustanovenie § 142 ods. 2 použil len vo vzťahu k iným trovám konania, konkrétne k náhrade súdneho poplatku za návrh, kde zase nedošlo k správne výpočtu pomeru úspechu u účastníkov konania, keď súd nevychádzal z čistého pomeru úspechu účastníka (t.j. z úspechu účastníka neodrátal jeho neúspech).

Rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou súdneho rozhodnutia ako celku a je samo osebe spôsobilé zasiahnuť do práva účastníka podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako to dôvodil aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len ESLP) v rozhodnutí zo

dňa 6. 2. 1954 vo veci B. proti R., resp. v rozhodnutí zo dňa 7. 10. 2004 vo veci B. proti R. (č. 30428/96, resp. 7689/01). Základnou zásadou, ktorá ovláda rozhodovanie o náhrade trov civilného sporového procesu, je zásada úspechu vo veci vyjadrená v ust. § 142 ods. 1 O.s.p. V tejto zásade sa premieta myšlienka, že ten, kto dôvodne uplatňoval alebo bránil svoje subjektívne právo alebo právom chránený záujem, mal by mať právo na náhradu trov, ktoré pri tejto procesnej činnosti účelne vynaložil proti účastníkovi, ktorý do jeho právnej sféry bezdôvodne zasahoval. Súd v takomto prípade uplatňuje zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu). Predpokladmi, za splnenia ktorých vznikne nárok na náhradu trov konania, sú : a) plný úspech vo veci, ktorý sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozsudku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej, b) účelnosť trov potrebných na uplatňovanie alebo bránenie práva, c) čiastočný úspech vo veci zakladá nárok na pomerné rozdelenie náhrady trov konania alebo na to, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pričom nárok na čiastočnú náhradu trov konania sa vypočíta tak, že úspech účastníka konania, ktorému vzniká povinnosť na náhradu trov konania, sa odpočíta od úspechu účastníka, ktorému vzniká právo na náhradu trov konania a výsledok zakladá pomerný nárok na náhradu trov účelne vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva a d) neúspech v pomerne nepatrnej časti veci zakladá nárok na celú náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva, pričom pomerne nepatrná časť sa môže týkať nároku na príslušenstvo v časti uplatneného nároku, ktorá podľa súdnej praxe neprevyšuje 5 až 10 % z uplatneného nároku vyjadreného v peniazoch.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania. Stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia v zmysle citovaného § 157 ods. 2 O.s.p., pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné zásadné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo účastníka a povinnosť súdu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého rozhodnutia. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konania spĺňajúce garancie spravodlivosti a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len EŠLP, porovnaj napr. rozsudok *Garciaruiz v Španielsko* z 21.1.1999) tak, že rozhodnutie súdu musí viesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (*Georiadis c. Grécko* z 29.5.1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19.2.1998). Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 45 ods. 1 Ústavy a článku 36 ods. 1 Listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpovede na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.“

Porovnajúc odôvodnenie preskúmaného rozsudku v časti o náhrade trov konania s vyššie citovaným § 157 ods. 2 O.s.p. a uvedenými kritériami je zrejmé, že prvostupňový súd sa ním v tejto časti rozsudku

dôsledne neriadil, keď z odôvodnenia rozhodnutia o náhrade trov konania nie sú zrejmé pre rozhodnutie relevantné skutočnosti, v dôsledku čoho je rozsudok v tejto časti zmätočným a tým nepreskúmateľným a takýmto postupom súdu bola účastníkom odňatá možnosť konať pred súdom. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvého stupňa v časti, ktorou rozhodol o náhrade trov konania s použitím ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušil a podľa ods. 2 citovaného ustanovenia vec v zrušenom rozsahu vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinnosťou prvostupňového súdu bude opätovne o náhrade trov konania rozhodnúť (tu potom aj po zohľadnení konečného rozhodnutia v merite, teda čiastočnej zmeny napadnutej vyhovujúcej časti rozsudku odvolacím súdom), pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodniť. V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

O trovách tohto odvolacieho konania bude s poukazom na ust. § 224 ods. 4 O.s.p. rozhodnuté prvostupňovým súdom.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.